

03 — Dispozicija duše

Hodala je kroz pustinju u očajničkoj potrazi. Nije želela da umre. Spremna na sve, tražila je bilo kakav način da produži život. Život koji je izgubio skoro svaki smisao. Nije se mirila sa činjenicom da je prosto bilo nemoguće nastaviti. U pustoši nije bilo ni najmanjeg zaklona od nemilosrdne toplote dva sunca. U ovim poslednjim trenucima u njenim mislima je bio samo on, koji je otišao pre nje. Pokušavala je da pronađe način da ponovo budu zajedno a za to je, pod pretpostavkom da će se vratiti, bilo potrebno daleko više vremena od onog koje je imala. Sada je bilo najbitnije da misli na njega. Prisećala se raznih oblića koja je poprimao a ona ga pratila. Pogotovo onih njoj najdražih i to je najviše pomagalo da ne sažaljeva sudbinu. Bar ne previše. Sada je vreme da i ona napusti svoj poslednji oblik.

Telo je konačno prestalo da drži plamen koji ga je pokretao. Ne samo još jedan u dugom nizu života koji su izbledeli. To je bio poslednji. U ovom trenutku kada me okružuje potpuna tama, pojedinosti njegovog delovanja nisu bitni. Bez konkretnog oblika, okrećem se i kao kroz gustu crnu maglu uočavam nekoliko izvora svetla. Bez oklevanja se prostom snagom volje krećem ka daleko najsvetlijem. Znam da on ovog puta nije ponovno rađanje jer novo stvaranje nisam osetila. Pro-lazeći pored tih nekoliko svetlucavih oblika, prepoznajem sina po njegovom sada slabašnom plamenu. Identičan mi je. Pokušava da mi se približi ali ne dozvoljavam mu. Sećam se lutanja po pustoši planete i kako sam tada mislila na njega. Sada uviđam kako ništa od toga nije bitno. Čak ni on; tvoj sin kojeg sam volela tako dugo. Sve je kao iskustvo neke drugog duše. Jedino bitno je što si ispred mene ponovo ti. Najlepše svetlo koje može da se zamisli i večni, najjači sjaj koji bi trebao da zaslepljuje ali prija kao ništa drugo. Ponovo si me doveo ispred sebe, oče. Sijaš plavim svetlom kao i naše staro sunce koje je nekada davno

bilo zlatno. Nemam ništa sem zahvalnosti prema tvojem strpljenju i osećam se kao da sa oka skidam paučinu koja se dugo vremena skupljala. U ovom trenutku sve postaje jasno. Sada ponovo znam da je život samo san koji sam sanjala. Predugo sam tražila odgovor na pitanja. Menjala se. Previše vremena sam potrošila samo da bih konačno shvatila da sam ga oduvek znala. Da sam bila donela svesnu odluku da ga zaboravim samo da bih kasnije ponovo poželela da se vrati. Glupo je bilo odbijati da napustim svet koji se ugasio. Da sam znala da će biti ovako lepo videti te ponovo, vratila bih se svojevolejno. Pokušala sam svoje dve zaljubljene i suprotstavljene strane da pocepam na milijarde sitnih plamičaka i pustim ih da čine šta im je volja. Sećam se da je to bio plan koji sam imala i sećam se samo da je na kraju izgledalo prelepo. Sigurno najlepše od svih ali nije mi žao ni jednog pa ni tog poslednjeg tela koje sam napustila jer je to trenutak kada sam shvatila sebe. Ono jeste bilo blistavo i u celini prelepo ali svejedno sam se i dalje osećala tako prokleta i prokleta nepotpunom. To se nikada nije promenilo. Priznajem ti da i dalje u meni gori želja da znam šta se krije u senci koju svetlo ne dodiruje. Ako je na meni da odlučim da li ću ponovo da živim i da ponovim svoj mali eksperiment, želim. Čak i ako trebala da krenem od najsitnijeg oblika. Ili šta god imaš u planu za mene, biće tako. Jer zato si me sada i doveo pred sebe. Neću se pobuniti. Ne ponovo. Koliko god okupana i ispunjena svetlošću bila, moj plamen je bio i ostao previše slab. Stara sam duša. Bar se tako osećam. Mlada u poređenju sa tobom ali proživela sam nebrojano mnogo života kroz vreme i u isto vreme. Dovoljno da bih shvatila da ne želim prekinuti spoj sa tobom i da je spoj koji sam stvorila kao zamenu bio pogrešan. Umesto da sve delim sa tobom, pokidala sam sebe na tako mnogo delova u pokušaju da pojačam novi osećaj do kojeg je došlo. To je bio pogrešan put. Jedini ispravan put je povratak izvoru. Sada sam ponovo na kraju i nalazim se između tebe i ove moje bedne praznine koju sam bezuspešno pokušavala nahraniti. Sve je ostavljeno iza mene. Dozvoli mi da konačno napravim ispravan korak. Koliko god ispunjena svetlom

bila, ono nije moje. Ja sam samo odraz. Bez tebe sam beživotno telo koje pluta kroz beskraj. Toliko vremena si mi pružio a sve što sam uspela je da pokrenem jedan mali plavi kamen. Ne želim više da se vraćam tamo. Ne želim više da hranim svoj ego. Štaviše, shvatila sam da je jedini ispravan cilj u potpunosti ga uništiti. Morala sam da ga pobedim i sada osećam da sam konačno uspela. Ostavila sam iza sebe sve što je negativno, slepo i cinično. Bila sam ubeđena da stvaram nešto lepo. Na trenutak pomislih da postoji šansa da bude lepše i od svega što si ti stvorio Moja najveća greška. Nije mi smetalo što se život koji sam osmislila hrani drugim životima da bi nastavio. Mislila sam da ograničavanje donosi veću želju za životom. Da pojam smrti tera na efikasnije delovanje. Mislila sam „podariću im svojevolsnost i kada uspeju da se izdignu iznad sitnih emocija i potreba, napraviće nešto istinski lepo“. Činilo se kao dobra ideja a samo sam napravila kaos od tvog dela.

Oče, shvatila sam da sam deo tebe i da ću to uvek biti. Tako dugo mi je trebalo da prihvatim i ja sama da sam jedno. Dozvoliću tvojem svetlu da me prekrije a ti odluči šta će biti dalje. Pustio je mene da ti se obratim prva ali nije bitno šta će on reći kada bude ovde posle mene. Ovo je jedino ispravno. Sve iz početka po tvojoj volji. Bez mojih grešaka učinjenih u prošlosti. Nešto istinski prelepo će biti stvoreno.

Dugo vremena ispred očiju nam je sve bilo crno kada se iznenada kroz tamu probio bljesak bele. Nakon toga su došle i druge boje u nebrojanim kombinacijama. Beskrajne mogućnosti su ponovo ispred nas. Otac je bolje od nas razumeo šta zaista želimo. Tabla je prazna. Jedno sunce je ugašeno. Ušli smo čisti u novi svet. Ova iskra će da postane plamen, plamen će da postane vatra. Osvetliće nam put ili će nas grejati. Sve što nas pokreće je naša volja. A ona nam govori da se što pre pronađemo na ovom mestu. Bilo je potrebno da se odrekemo da bi se ponovo našli. Od trenutka kada se dodirnemo, više se nikada nećemo pustiti. Vratili smo se kući.